

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **D. Č.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2025, č. j. OAM-3224-33/PP-2024, ve věci
zamítnutí žádosti o přechodný pobyt

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušovat veřejný pořádek a jestli žalovaný v souladu se zákony, právními předpisy Evropské unie (dále jen „EU“) a mezinárodními smlouvami posoudil přiměřenost zásahu napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce.
2. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** zamítl výrokem I žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) – rodinného příslušníka občana EU – podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“), a výrokem II stanovil podle § 87e odst. 4 ZPC žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předeslal, že podle oddacího listu je žalobce manželem státní občanky ČR. Žalovaný zjistil z Rejstříku trestů ČR, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze 4. 1. 2023 č. j. 67 T 3/2023-62 shledán vinným ze spáchání trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“), a byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců se zkušební dobou na dva roky (do 4. 1. 2025). Dále byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu v Bruntále z 11. 7. 2024 č. j. 66 T 75/2024-49 odsouzen za trestný čin podle § 337 tr. zákoníku – a to maření výkonu úředního rozhodnutí – k peněžitému trestu 25 000 Kč a zákazu řízení všech motorových vozidel. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 z 5. 9. 2024 byla zkušební doba podmíněčného odsouzení prvního trestu prodloužena o dva roky, tedy do 4. 1. 2027. Toto odsouzení nebylo doposud zahlazeno, a proto nelze na žalobce pohlížet jako na osobu trestně zachovalou.
4. Pokud se cizinec dopustí jednání, který je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem. Proto žalovaný zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu.
5. Při naplnění neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ nebo „závažné narušení veřejného pořádku“ vycházel žalovaný z judikatury. Žalovaný vyšel z toho, že pojem „veřejný pořádek“ zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské.
6. Žalovaný přihlédl ke smyslu užití právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – č. j. 3 As 4/2010-151), tj. k tomu, že při posuzování závažného narušování veřejného pořádku je primárním účelem ochrana veřejného pořádku do budoucna a dále přihlédl ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost jednání žalobce, tedy k charakteru a závažnosti spáchané trestné činnosti a dalším okolnostem jako je místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, chování žalobce po vykonání trestu, délka jeho pobytu v ČR, a to, jestli se po příchodu do ČR dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (rozsudek NSS č. j. 5 As 73/2001-145). Při narušení veřejného pořádku přitom nemusí jít pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu (rozsudky NSS č. j. 7 As 112/2011-65 a č. j. 9 As 71/2010-112).
7. Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES z 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice“) stanoví, že odepření práv musí být založeno na osobním chování dotyčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odsouzení za trestný čin samo o sobě neodůvodňuje zamítnutí žádosti, nicméně jednání rodinného příslušníka občana EU, které naplňuje znaky trestného činu, může mít celou škálu podob a zejména může nabývat různé společenské nebezpečnosti. Proto je rozdíl, jestli se žadatel dopustil úmyslného trestného činu nebo trestného činu neúmyslného, jestli se dopustí přečinu nebo zločinu nebo jestli trestnou činností páchá opakovaně (shodně rozsudky NSS č. j. 3 As 4/2010-151, podle kterého je třeba zabývat se okolnostmi spáchání trestného činu, č. j. 7 As 15/2012-33, podle kterého za opakované narušení veřejného pořádku pro účely ZPC je třeba považovat i

opakované útoky, i když šlo o jediný trestný čin, a č. j. 1 As 185/2012-34, podle kterého ani zahlazení odsouzení nebrání žalovanému hodnotit pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu protiprávní jednání jako závažné porušení veřejného pořádku; zahlazení nenastoluje fikci, že se čin nestal, pouze se hledí na pachatele, jako by nebyl odsouzen; přitom rozhodnutí o zahlazení má pro řízení význam).

8. Žalovaný si vyžádal kopii shora citovaných rozhodnutí a zjistil, že žalobce předložil 1. 1. 2023 Policii ČR padělaný turecký řidičský průkaz, který obsahoval mimo jiné i řidičské oprávnění pro motocykl, autobus a traktor. Průkaz byl vystavený na osobu žalobce a byl opatřen jeho pravou fotografií, kterou si žalobce opatřil blíže nezjištěným způsobem. Žalobce věděl, že řidičský průkaz je padělkem. Žalobce sám uvedl, že nikdy nebyl držitelem řidičských oprávnění pro motocykl, autobus ani traktor a použil tedy padělanou listinu. Z trestního příkazu Okresního soudu v Bruntále vyplynulo, že žalobce 22. 6. 2024 řídil osobní motorové vozidlo, přestože měl od 5. 12. 2023 do 5. 12. 2024 zakázáno řídit všechna motorová vozidla na základě příkazu Magistrátu hlavního města Prahy ze 4. 10. 2023. Tím mu byl uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na území ČR na dobu 12 měsíců. Žalobce o tomto správním trestu bezpečně věděl. Proto shora popsáním jednáním mařil výkon úředního rozhodnutí. Žalobce byl odsouzen na šest měsíců podmíněně se zkušební dobou dvou let, která byla později prodloužena o další dva roky do 4. 1. 2027, a dále ročním zákazem řízení všech motorových vozidel. Pokutu 25 000 Kč udělenou ve správním řízení Magistrátem hlavního města Prahy a peněžitý trest udělený Okresním soudem v Bruntále 25 000 Kč žalobce neuhradil a v současné době pohledávku vymáhá Celní správa ČR. Okresní soud v Bruntále sdělil, že žalobce uhradil dvě splátky, a to v září 2024 a v říjnu 2024 po 2 500 Kč, a poté byl vyzván k doplacení zbytku peněžitého trestu 20 000 Kč. Po neplnění splátek tato výhoda odpadla.
9. Žalovaný uvážil, že u žalobce nejde o jediné odsouzení za spáchání trestného činu, ale o dvě odsouzení pro trestné činy na území ČR. Navíc vždy šlo o úmyslný trestný čin. Jedná se opakovaně o trestnou činnost, kterou mohly být ohroženy veřejné zdraví a majetek jízdou motorovým vozidlem bez řidičského oprávnění. Tresty uložené za předchozí trestnou činnost nevedly k nápravě žalobce. Nelze opomenout časovou blízkost jednotlivých odsouzení. V návaznosti na první odsouzení v roce 2023 se žalobce dopustil dalšího trestného činu. Tato situace se opakovala znovu v roce 2024. Jinými slovy, žalobce se okamžitě po vykonání předchozího trestu dopustil další trestné činnosti. Poslední z trestů žalobce ještě nevykonával a poslední odsouzení ještě nebylo zahlazeno. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce i nadále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a to s ohledem na předchozí trestnou činnost.
10. Žalovaný posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí vede k povinnosti žalobce vycestovat z území ČR, nejspíše do země původu. Je zde veřejný zájem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří veřejný zájem ohrožují. K zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu by nemohlo dojít, pokud by zásah do soukromého či rodinného života byl skutečně mimořádně závažný. O takto výjimečnou situaci se v případě žalobce nejednalo. Zásahem do soukromého nebo rodinného života, který by převážil nad popsáním veřejným zájmem, by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. To vyplývá z judikatury NSS (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008-71). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) se podává, že o nepřiměřený zásah do soukromého života cizince a o porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“) jde téměř výlučně v souvislosti

s vyhoštěním cizinců; dále že stát má právo kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území a že z Úmluvy nevyplývá povinnost státu umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere.

11. Žalovanému je známo z úřední činnosti, že manželka žalobce na území ČR pobývá a je občankou ČR. Napadené rozhodnutí je zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Manželka žalobce se v případě vycestování žalobce do země původu může přestěhovat společně s žalobcem do jeho země původu nebo řešit situaci návštěvami žalobce v zemi původu. Jak varianta praktického odloučení žalobce od jeho manželky, tak varianta přesídlení manželky do Turecké republiky jsou intenzivním zásahem do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto zásahem nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život.
12. Zásah nebude tak intenzivní ani proto, že k zahlazení žalobcova posledního odsouzení by mohlo dojít již asi za dva roky (§ 348 a § 337 tr. zákoníku). Žalobce bude mít tedy možnost v relativně krátkém čase požádat o vydání oprávnění k pobytu na území.
13. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho rodinného života považovat za nepřiměřený. Žalovaný rozhoduje s krátkým odstupem od spáchání trestného činu a společenská škodlivost jednání žalobce se nesnížila natolik, že by bylo možné považovat nepovolení přechodného pobytu za neadekvátní. Na žalobce se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Negativní důsledky jeho protiprávního jednání nezahrnují jen samotný trest, ale nadále přetrvávají (byť v menší míře) i po jeho vykonání a mohou tak ztěžovat žalobci jeho další život. Neudělení pobytového oprávnění je jedním z těchto důsledků. Žalobce si musel být při páchaní úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců (viz nálezy Ústavního soudu z 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97).
14. Pokud jde o zásah do soukromého života, žalobce pobývá na území od roku 2022, tedy nikoliv po dobu, která by mohla objektivně způsobit zpřetrhání vazeb k zemi původu. Žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý a věk v jeho případě při návratu do Turecké republiky není omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Žalobce pobýval na území ČR výrazně menší část svého života než v zemi původu a v obecné rovině neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integroval v prostředí svého domovského státu. Žalobci není stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území ČR pobývat. Jakmile bude odsouzení žalobce zahlazeno, může požádat o vydání oprávnění k pobytu na území ČR. Žalovaný nezjistil, že by si žalobce vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasáhl do jeho rodinného či soukromého života anebo že by tímto nepřiměřeným zásahem bylo samotné vycestování z ČR (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71).
15. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaný neuvedl důvody, proč jednání žalobce bylo skutečné, aktuální a dostatečně závažně ohrožující některý ze základních zájmů společnosti. Žalovaný žalobci pouze vytknul, že šlo o opakovanou trestnou činnost, při které může být ohroženo veřejné zdraví a majetek jízdou bez řidičského oprávnění. Ze skutkové věty trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 vyplývá, že předložený řidičský průkaz žalobce byl padělaný, ale nikde není uvedeno, že by žalobce neměl být držitelem řidičského oprávnění pro osobní automobil. Obsahem spisu není žádný důkaz, který by jakkoliv vypovídal o řidičských schopnostech žalobce. Samotnou absencí osvědčení o existenci řidičského oprávnění nevzniká riziko ohrožení majetku a zdraví. V obou případech odsouzení žalobce

se jednalo o přečin, tedy o trestný čin s nižší společenskou škodlivostí. Tresty, které byly žalobci uloženy, byly uloženy na samé spodní hranici trestní sazby.

16. Žalovaný nehodnotil všechny okolnosti spáchání protiprávního jednání, charakter a závažnost trestné činnosti, uložené tresty ani dobu, která od jejich spáchání uplynula, ani přístup žalobce k výkonu uloženého trestu. Žalobci nebyl udělen trest odnětí svobody. Žalobce se snaží napravit své nezákonné jednání podle svých sil a finančních možností. Žalovaný přehlíží usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 z 5. 9. 2024, kdy soud, přestože se žalobce dopustil ve zkušební době další trestné činnosti, nepřeměnil podmíněně uložený trest odnětí svobody na nepodmíněný trest odnětí svobody, ale dal žalobci šanci, aby v prodloužené zkušební době prokázal, že vede v ČR řádný život. Okresní soud v Bruntále dosud neodvolal splátky peněžitého trestu. Žalobce v únoru a v dubnu zaslal na splátkách peněžitého trestu 6 000 Kč. Žalobce splácí peněžitý trest podle svých sil – vykonává práci kuchaře na základě dohody o pracovní činnosti se mzdou 140 Kč na hodinu a manželka žalobce je uklízečka vlaků. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20, bod 39, nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je třeba vzít v úvahu zejména zákonem stanovený uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.
17. Žalovaný neprovedl žádný důkaz k tomu, jestli by měl žalobce s manželkou v Turecku kde žít, zda by mohli oba pracovat, když manželka žalobce nehovoří turecky a zda by měl žalobce s manželkou finanční prostředky na cestu manželky do Turecka. Manželka žalobce pracuje a zcela jistě by nemohla svého manžela pravidelně v Turecku navštěvovat. Žalovaný nepoměřoval důvody pro zamítnutí žádosti se zásahem do soukromého života žalobce. Není jasné, jaké negativní důsledky protiprávní činnosti, které nadále přetrvávají, mělo mít jednání žalobce.
18. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** doplnil nad rámec napadeného rozhodnutí, že v příkazu Magistrátu hlavního města Prahy ze 4. 10. 2023, který je součástí správního spisu žalovaného, je na stranách 2 a 3 uvedeno, že dotazem u Velvyslanectví Turecké republiky prostřednictvím Ministerstva dopravy z 21. 6. 2023 bylo zjištěno, že žalobce není a nikdy nebyl držitelem řidičského oprávnění. Žalobce se z prvního uloženého trestu očividně nepoučil, neboť byl ve zkušební době znovu odsouzen. Žalobce navíc opakovaně řídil automobil, aniž by někdy byl držitelem řidičského oprávnění, a navíc mařil výkon úředního rozhodnutí. Řízení bez řidičského oprávnění znamená ohrožení života a zdraví ostatních účastníků silničního provozu a jejich majetku. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu značně zvyšují nebezpečnost celého jednání žalobce pro společnost.
19. Na případ žalobce lze uplatnit výhradu veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC. Žalovaný přihlédl ke všem relevantním okolnostem věci. Žalobce popsáním jednáním prokázal absolutní neúctu k právnímu řádu ČR, odmítá respektovat právní normy a rovněž rozhodnutí vydaná jejími orgány. Toto poukazuje na hodnotové nastavení žalobce. Žalobce svým jednáním nadále prokazuje, že hrozba veřejnému pořádku, kterou představuje jeho někdejší trestná činnost, je stále aktuální, neboť jeho hodnotové nastavení zkrátka není respektovat pravidla této společnosti. Proto stále představuje ohrožení jejích základních zájmů, které jsou chráněny nejen trestním zákoníkem, ale také ostatními právními předpisy, které jsou součástí právního řádu ČR. V zájmu ČR není umožnit pobyt těm cizincům, kteří na jejím území páchají úmyslné trestné činy či přečiny, navíc tak závažného charakteru jako řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Tím žalobce ohrozil nejen sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu nebo mohl způsobit značnou škodu na majetku.

20. K zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalovaný upozornil, že žalobce na území ČR uzavřel manželství v době, kdy neměl na území ČR pobytové oprávnění a nemohl mít vůbec jistotu v tom, že zde bude moci se svou manželkou pobývat. Stejně tak ona musela dopředu počítat s variantou, že žalobce bude muset odcestovat zpět do země původu. Žalobce na území ČR dvakrát žádal o mezinárodní ochranu (v roce 2022 a 2023), avšak nezískal ji. Žádostmi o mezinárodní ochranu získal žalobce možnost po dobu vedeného řízení na území pobývat. Navazovat partnerský vztah v době, kdy žalobci byla zamítnuta jeho první žádost o mezinárodní ochranu, může navíc evokovat účelovost takového vztahu. Policie ČR rozhodnutím ze 7. 11. 2022 uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila lhůtu jeden rok, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území členských států EU. Citované rozhodnutí nabylo právní moci 20. 12. 2022. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie z 31. 1. 2024 zrušeno, neboť bylo zjištěno, že se žalobce stal rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce uzavřel 25. 11. 2023 manželství s občankou ČR. Z uvedeného lze dovodit, že žalobce i přes pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění navázal vztah se státní příslušnicí ČR a na základě uzavření manželství bylo citované rozhodnutí později zrušeno.
21. K námitce dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný poukázal na napadené rozhodnutí a upozornil, že zásah není tak intenzivní, protože k zahlázení posledního odsouzení by mohlo dojít asi za dva roky a relativně brzy bude moci žalobce žádat o vydání oprávnění k pobytu na území. Žalobce je od 1. 8. 2024 zaměstnaný v prodejně rychlého občerstvení („kebab“) na základě dohody o pracovní činnosti (300 hodin ročně) a předtím nepracoval, což vyplývá z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 z 5. 9. 2024, sp. zn. 37 T 3/2023. Za účelem zjištění skutečného stavu byli žalobce a jeho manželka ve správním řízení předvoláni k výslechu a k podání svědecké výpovědi 12. 7. 2024. Součástí správního spisu je DVD, kde je zaznamenán videokonferenční výslech.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Podle § 87e odst. 1 písm. e) ZPC „*ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“.
24. Soud ověřil, že obsah správního spisu odpovídá skutečnostem citovaným v napadeném rozhodnutí. Soud neshledal v postupech a rozhodnutí žalovaného vady, které žalobce namítal.
25. Žalovaný přezkoumatelným způsobem vysvětlil nosné důvody rozhodnutí a reagoval na námitky žalobce ze správního řízení. Žalovaný vzal za prokázané ze shora citovaného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy o přestupku, že Velvyslanectví Turecké republiky potvrdilo, že žalobce nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění. Soud ověřil ze správního spisu, že žalobce převzal rozhodnutí o přestupku podle dodejky pošty osobně 24. 11. 2023, tudíž se s ním seznámil.
26. Žalovaný hodnotil všechny okolnosti věci a spáchaných trestných činů a přestupků včetně chování žalobce po jejich spáchání a také vysvětlil, v čem spočívá důvodné nebezpečí ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC i to, co je myšleno narušováním veřejného pořádku a v čem spočívají veřejné zájmy. Žalovaný poměřoval zájem žalobce na soukromém a rodinném životě na území ČR a veřejný zájem ČR na tom, aby na jeho území pobývali cizinci, kteří dodržují její zákony a veřejný zájem na ochraně životů, zdraví a majetku třetích osob.

27. Tvzení žalobce, že má řidičské oprávnění pro řízení motorových vozidel, bylo vyvráceno zjištěním Magistrátu hlavního města Prahy u Velvyslanectví Turecké republiky, že žalobce řidičský průkaz nikdy neměl. Jak soud zjistil ze soudních a správních spisů, žalobce toto tvrzení nijak nevyvracel a neprokázal, že absolvoval výcvik v autošколе a získal řidičské oprávnění. Řidičské schopnosti žalobce nejsou v posuzované věci relevantní, právně významné je pouze osvědčení řidičského oprávnění v souladu s právními předpisy.
28. Skutečnost, že se žalobce dopustil „pouze“ přestupku, který spočíval v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, a pouze dvou přečinů, nemůže zvrátit napadené rozhodnutí žalovaného. Žalobce se dopustil protiprávních činností v krátké době po sobě (1. 1. 2023 – předložení padělaného řidičského průkazu a řízení bez řidičského oprávnění, 22. 6. 2024 – řízení motorového vozidla i přes uložený zákaz magistrátem), pokud odhlédneme od pokut uložených za nelegální pobyt a za to, že žalobce neměl cestovní doklad (jak se podává ze správního spisu a jak soud cituje dále).
29. Žalobce dokonce páchal 22. 6. 2024 trestnou činnost i v době, kdy mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze 4. 1. 2023 s podmíněným odkladem a zkušební dobou v trvání dvou let. Obvodní soud uvedl, že dal žalobci ještě šanci, neboť shledal výjimečnou situaci podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku vzhledem k okolnostem věci, protože si žalobce uvědomuje svou situaci, dostavil se k veřejnému zasedání a našel si zaměstnání.
30. Soud souhlasí s právním závěrem žalovaného, že jednání žalobce prokazuje jeho osobnostní sklony k porušování zákonů a rozhodnutí, která mu uložila zákazy činnosti a peněžité tresty. Vícekrát opakované porušování právních předpisů a nedodržování zákazů a neplacení pokut neskýtá záruku, že žalobce nebude nadále narušovat veřejný pořádek. K tomuto závěru vede soud především skutečnost, že žalobce páchal trestnou činnost v době, kdy byl ve zkušební době a kdy měl tím spíše vést řádný život, a přesto se další trestné činnosti dopustil (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 32/2024-35, bod 14). Protiprávní činnost žalobce správní orgány i soud posuzovaly jako celek a přihlížely ke všem okolnostem věci, jak jsou citovány v napadeném rozhodnutí a v citovaných trestních rozhodnutích. Protiprávní činnost žalobce gradovala a závažnost a společenská škodlivost protiprávní činnosti žalobce se zvyšovala (po prvních třech přestupcích ke dvěma trestným činům – všech pět činů žalobce spáchal v rozmezí necelých dvou let – od září 2022 do června 2024). Jde o nedávné jednání. Proto zde bylo v době vydání napadeného rozhodnutí důvodné nebezpečí, že žalobce bude narušovat veřejný pořádek. Nešlo o jednorázový exces v extrémní situaci.
31. Žalobce se dopouštěl protiprávní činnosti i tím, že neměl a nepředložil cestovní doklad (měl ho údajně podle výsledku v řízení o vyhoštění v batohu, který cestou z Turecka do ČR vyhodil a neuvědomil si, že v batohu je cestovní doklad) a že vstoupil do ČR a pobýval zde bez víza a platného bytového oprávnění. Žalobce uvedl 22. 9. 2022 v řízení o vyhoštění, že opustí ČR dobrovolně, což neučinil. Tyto skutečnosti vyplývají z rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací zařízení cizinců Zastávka, ze 7. 11. 2022, které je součástí správního spisu. Žalobce také riskoval trest odnětí svobody a nemohl legitimně očekávat, že Obvodní soud pro Prahu 1 prodlouží zkušební dobu podmíněného odsouzení o dva roky.
32. Podle správního spisu žalobce spáchal dvakrát přestupek podle § 103 písm. n) ZPC, protože neměl cestovní doklad a pobýval na území ČR bez víza a tím porušil § 156 odst. 1 písm. f) ZPC. Pokutu 1 000 Kč k datu 23. 11. 2023 neuhradil ani v jednom z obou případů. Tohoto přestupku se dopustil žalobce 22. 9. 2022 a opakovaně 5. 10. 2023.

33. Součástí správního spisu je rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemci středisko cizinců Zastávka, ze 7. 11. 2022, č. j. CPR-31355-21/ČJ-2022-931200-SV, o správním vyhoštění žalobce a stanovení doby jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, protože neměl cestovní doklad a pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Podle rozhodnutí žalobce neměl v Turecku práci, a proto vycestoval ze své domovské země. Žalobce prohlásil, že pokud mu bude uloženo vyhoštění, vycestuje dobrovolně.
34. Rozhodnutí ředitelství služby cizinecké policie z 31. 1. 2024 zrušilo rozhodnutí o vyhoštění, protože žalobce uzavřel 25. 11. 2023 sňatek s Žanetou Mihokovou, státní příslušnicí ČR.
35. Podle sdělení Celního úřadu pro hlavní město Prahu z 24. 7. 2024 nedoplatek na pokutách činil celkem 28 000 Kč, a to podle trestního příkazu č. j. 67 T 3/2023-62 (pokuta 2 000 Kč), podle rozhodnutí č. j. AB/2017 B 0076845 (pokuta Policejního prezidia 1 000 Kč z 5. 10. 2023) a příkazu Magistrátu hlavního města Prahy z 4. 10. 2023 na částku 25 000 Kč.
36. Žalobce neuvedl žádné okolnosti věci, které by jeho jednání ospravedlnily. Žalobce je v produktivním věku, je zdravý a nemá děti, tvrdí, že příjem má minimální, pracuje pouze na dohodu nejvýše 300 h ročně, tj. nemá zaměstnání na plný úvazek.
37. Skutečnost, že žalobci byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, samo o sobě nesvědčí o nízké intenzitě škodlivosti jeho opakovaných jednání pro společnost (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 331/2022-42, bod 22).
38. Žalobce páchal protiprávní činnost v době, kdy mu byly zamítnuty žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu 20. 9. 2022, proti rozhodnutí z 26. 1. 2023 o zamítnutí žádosti podal žalobu, tu soud 31. 5. 2023 zamítl a kasační stížnost proto tímto rozsudkem odmítl NSS usnesením č. j. 1 Azs 129/2023-29 pro nepřijatelnost (30. 8. 2023). Žalobce podal druhou žádost o mezinárodní ochranu 5. 10. 2023 a řízení o žalobě proti zamítavému rozhodnutí krajský soud zastavil 19. 2. 2024 z důvodu zpětvzetí žaloby.
39. Žalobce nedoložil, že by byla rozhodnutí v trestních věcech (případně v přestupkové věci) zrušena. Žalobce byl svéprávný a přičetný, když se dopouštěl protiprávní činnosti. Nebylo zde nic, co by žalobce vyvinulo z jeho trestní odpovědnosti. Všechny trestné činy a přestupky, za které byl žalobce uznán vinným, byla jednání úmyslná a společensky škodlivá (nebezpečná); žalobce je páchal sám. Žalobce má tendenci k opakování trestné či jiné protiprávní činnosti a opakovaně nedodrжуje zákony a rozhodnutí úřadů a soudů, která mu uložila povinnosti. Žalobce je recidivista. Nejsou zde žádné záruky, že se žalobce další protiprávní činnosti nedopustí. Nešlo o bagatelní přestupky s nejnižšími trestními sazbami, nešlo o nedbalostní jednání. Navíc žalobce nemá sebereflexi, protože u pohovoru v přezkoumávaném správním řízení neuvedl, že padělal veřejnou listinu, ale sdělil, že „řídil na turecký řidičský průkaz“ a maření výkonu úředního rozhodnutí neuvedl vůbec. Důvěryhodnost žalobce oslabuje dále i to, že v trestním řízení při veřejném zasedání 5. 9. 2024 tvrdil, že pracuje v „kebabu“ od 1. 8. 2024, má příjmy 140 Kč na hodinu za nejvýše 300 hodin ročně (pozn. zdejšího soudu: což je maximálně 42 000 Kč ročně). Podle citovaného usnesení předtím žalobce nepracoval, nemohl si najít práci. Tato zjištění jsou uvedena v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 z 5. 9. 2024, sp. zn. 37 T 3/2023. Při pohovoru v přezkoumávaném správním řízení 12. 7. 2024 však žalobce uvedl, že má příjem 20 až 25 000 Kč měsíčně a jeho manželka vypověděla, že žalobce platí i nájem „kebabu“ za svého bratrance. Mezi výpovědi manželky a žalobce ve správním řízení a mezi výpovědi žalobce

ve správním a trestním řízení jsou tedy zásadní rozpory zejména v tom, kdo platí nájem bytu a jaké jsou příjmy žalobce. Přitom šlo o údaje sdělené aktuálně k 5. 9. 2024 a 12. 7. 2024, tj. ve velmi blízké době. Tyto rozpory žalobce neodstranil ani nevysvětlil v přezkoumávaném správním řízení ani v soudním řízení správním.

40. Okolnosti příchodu žalobce do ČR jsou soudu známy z věci sp. zn. 72 A 4/2025. Podle obžaloby a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové v trestní věci sp. zn. 7 T 4/2024 (k akci HATIN – mezinárodní organizování nelegální migrace) byl žalobce přiveden do ČR 22. 9. 2022 v rámci organizování nelegální migrace panem I. K., příbuzným A. K., který je bratrem „bosse“ organizované skupiny S. K. A. K. žalobci tlumočil při silniční kontrole Policie ČR 22. 6. 2024, jak vyplývá z úředního záznamu z 23. 6. 2024 v trestní věci maření výkonu úředního rozhodnutí, popsané v bodě 8 tohoto rozsudku.
41. Žalobce požádal Okresní soud v Bruntále o podmíněné upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti (jak sdělil zdejšímu soudu jmenovaný soud 9. 7. 2025). V době rozhodnutí zdejšího soudu však o této žádosti nebylo rozhodnuto. Navíc by soud k této skutečnosti nemohl přihlédnout s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud vychází při soudním přezkumu rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 133/2024-32, podle kterého *správní soud neprolomí pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v případě, kdy po vydání rozhodnutí správního orgánu trestní soud rozhodl, že se odsouzený ve zkušební době osvědčil, v důsledku čehož se na něj nyní hledí, jako by nebyl odsouzen (fikce neodsouzení), a to se zpětnými účinky do období, kdy rozhodoval správní orgán.*
42. Soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný nepoměřoval důvody zamítnutí žádosti se **zásahem do soukromého a rodinného života žalobce**.
43. Žalobce ve správním řízení netvrdil ani neprokázal ke svému soukromému a rodinnému životu nic, z čeho by mohl žalovaný a následně soud vyvodit mimořádné okolnosti případu, které by mohly vést k jinému rozhodnutí.
44. Žalovaný poměřoval soukromý a rodinný život a zájmy ČR na ochraně veřejného pořádku, života, zdraví a majetku osob žijících v ČR. Okolnosti soukromého a rodinného života nejsou skutečnostmi, které jsou veřejně známé a lze je dohledat v dostupných evidencích. Žalobce ve správním řízení v žádosti neuvedl žádné doplňující informace, pouze doložil oddací list a smlouvu o nájmu, kterou uzavíral na straně nájemců společně s manželkou.
45. Z audiovideozáznamu výslechu žalobce soud ověřil, že žalobce mluví s manželkou česky a turecky, někdy s překladčem. On rozumí česky velmi málo a vůbec nemluví česky. Seznámili se prostřednictvím sítě Facebook, on ji tam požádal o přátelství a zeptal se jí, jestli s ní chce jít ven. Po pěti měsících od seznámení se vzali. Bydleli spolu asi dva měsíce před svatbou. Většinu času tráví oba v práci. Žalobce si vydělá 20 až 25 000 Kč měsíčně. Žalobce chce zůstat v ČR, protože je tu ženatý. Poslední víkend byl doma, ona pracovala. Intimní styk měli naposled tento týden. Žalobce nezná zůstatek na účtu své manželky, společný účet nemají, on nemá žádný účet. Kdyby žalobci nebyl povolen pobyt v ČR, musel by s manželkou odjet do Turecka. Žalobce by někdy děti chtěl, třeba za rok nebo dva. Žalobce při výslechu mluvil jen turecky za přítomnosti tlumočnice.
46. Soud zjistil z audiovideozáznamu výslechu manželky žalobce, že se sestěhovali dva měsíce před svatbou. Žalobce bydlel nejdřív se svým bratrancem. Od seznámení manželů do svatby uplynulo pět měsíců. Manželka si s žalobcem rozumí líp než s Čechem, když „s nějakým

někdy byla“. Žalobce česky umí, i když ne všechno. S jeho rodinou si často volají. Žalobcův bratr bydlí ve Š., také chodili s manželkou na výslechy. Manželka žalobce minulost svého manžela nezná, neptala se ho a v Turecku nikdy nebyla. On je muslim, ona křesťanka. Dovolenu spolu ještě neměli. Oba jsou většinu času v práci, nebo ona u její „báby“. Byt platí většinou žalobce, i pronájem „kebabu“, který patří bratranci žalobce. Manželka žalobce dojíždí do práce od pondělí do pátku do O. asi hodinu, někdy pracuje i v sobotu. Poslední víkend byli u její „babičky“. Manželka žalobce odmítla odpovědět na otázku na poslední intimní styk. Na otázku na plány do budoucna a na rodinu a bydlení manželka žalobce uvedla, že by mohli mít větší bydlení, ale teď ne, teď jim to stačí. Pokud by žalobci nepovolili pobyt, to by bylo hodně těžké. Na otázku, jestli je ochotná odjet do Turecka, odpověděla, že by si to musela rozmyslet, neumí turecky a nechala by tu rodinu.

47. Z výslechu obou manželů vyplynuly některé rozpory (zejména jak trávili poslední víkend, jestli plánují děti, jestli by společně odjeli do Turecka, kdyby žalobci nebyl povolen pobyt, jak dobře žalobce rozumí a mluví česky). Manželé se znají teprve asi jeden rok a manželka nehovoří jazykem žalobce a žalobce nemluví česky a ani jeden z nich neovládá jiný společný jazyk. Podle zjištění z obou výpovědí je zjevné, že se žalobce a jeho manželka tak dobře neznají (manželka vůbec nezná minulost žalobce) a tráví spolu velice málo času. Na dovolené spolu ještě nebyli. Proto tu není nic, co by bránilo žalobci ve vycestování z ČR. Na péči žalobce není v ČR nikdo závislý, žalobce v ČR není pevně vázán tak, aby nemohl vůbec vycestovat. Proto profese i soukromý a rodinný život umožňují vycestování žalobce a jeho případný pobyt mimo ČR, minimálně dočasně.
48. Žalobce nic víc k dopadům do soukromého a rodinného života nesdělil. Je na žalobci, aby tyto skutečnosti tvrdil a prokazoval on sám. Ze zákonů, mezinárodních smluv ani tuzemské a nadnárodní judikatury nevyplývá povinnost žalovaného tyto skutečnosti zjišťovat nad rámec toho, co uvede cizinec.
49. Přesto žalobce netvrdil a neprokázal mimořádné okolnosti, které by mohly zabránit vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce neprokázal, že by skutečně svůj soukromý a rodinný život nemohl realizovat v ČR na základě jiného pobytového oprávnění nebo že by nemohli s manželkou žít jinde.
50. Žalobce byl v oznámení o zahájení správního řízení poučen o svých právech a povinnostech podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud měl žalobce za to, že by bránila žalovanému v zamítnutí žádosti nějaká překážka, měl dostatek možností a času tyto překážky žalovanému sdělit a prokázat (od zahájení řízení 27. 2. 2024 do vydání napadeného rozhodnutí 28. 2. 2025 uplynul jeden rok). Takový postup by byl přirozenou a logickou reakcí každého člověka. Navíc žalobce ani v soudním řízení správním nepředložil přesvědčivé tvrzení a důkazy, které by mohly vést k opačnému závěru, než ke kterému dospěl žalovaný, anebo které by vnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu – povinnost tvrzení ani důkazní ohledně zásahu do soukromého a rodinného života neunesl.
51. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 Azs 294/2022-53, z ustálené judikatury vyplývá, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a neukládá státu obecný závazek respektovat volbu osob ohledně jejich místa pobytu ani závazek napomáhat rozvíjení soukromých či rodinných vztahů (srov. např. rozsudky č. j. 8 Azs 71/2014-49 nebo č. j. 8 As 118/2012-45). Čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu, nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění či aby pobytové oprávnění měli zaručeno „napořád“ bez ohledu na další okolnosti. Garantuje pouze to, že při rozhodování

podle zákona o pobytu cizinců bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince, existence těchto vazeb však neznamená automatickou převahu nad veřejnými zájmy.

52. Obdobně i zájmy dětí ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte představují určitý korektiv rozhodování. Příslušné orgány jsou povinny se zájmy dítěte náležitě zabývat. Relevantní soudní judikatura však nestanovuje absolutní převahu nejlepších zájmů dítěte za všech okolností (srov. například rozsudek NSS č. j. 1 Azs 260/2020-27). Žalobce a jeho manželka však dítě nemají, nyní ho podle pohovorů ani neplánují.
53. Zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu sice žalobce nezíská tento pobytový status, jeho důsledkem však není vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho manželkou, tím spíše, že nemají dítě nebo děti nebo vazby na ČR, které by bránily jejich soužití mimo ČR nebo vycestování žalobce do Turecka. V žádném řízení nebyly prokázány silné vazby na další osoby, zejména rodinné příslušníky. Žalobce navíc v ČR nemá zaměstnání na plný úvazek, ale jen na dohodu v rozsahu nejvýše 300 hodin ročně, takže k ČR není vázán ani běžným pracovním úvazkem.
54. Žalobce neprokázal, že v současné situaci nejsou on a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Přímým důsledkem zamítnutí žádosti o přiznání nejvyššího pobytového oprávnění na území ČR není nemožnost dalšího pobytu na území ČR, resp. jeho zákaz.
55. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil, obvykle dosahuje především dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71). To však není případ žalobce, kterému napadeným rozhodnutím zákaz pobytu uložen nebyl.
56. Závažnost protiprávního jednání časem slábne a snižuje se i aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Jakkoliv v době rozhodování žalovaného byla společenská škodlivost i aktuálnost hrozby závažného narušení veřejného pořádku natolik vysoká, že nebyly splněny podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu, není vyloučeno, že v budoucnu budou takové okolnosti již zeslabeny natolik, že nebudou překážkou pro udělení tohoto pobytového oprávnění a že tedy naopak převáží zájem na respektování žalobcova soukromého a rodinného života. Případné budoucí rozhodnutí o žádosti o pobytové oprávnění by podléhalo soudnímu přezkumu, v němž by tato okolnost mohla hrát roli.
57. Žalobce nenamítal, jaký konkrétní dopad má napadené rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, když se napadeným rozhodnutím jeho pobytový status nijak nezměnil.
58. Žalobce byl v žalobě ke svým osobním a rodinným poměrům velmi stručný a jeho tvrzení byla obecná a nepodložená. Žalobce ve správním řízení k soukromým a rodinným poměrům neuvedl vůbec nic, co by bránilo ve vydání napadeného rozhodnutí, žádné zvláštní okolnosti věci. Žalovaný vycházel z veřejných registrů a evidencí, z oddacího listu, pobytové kontroly a výslechu obou manželů. Podle § 174a odst. 1 ZPC byl žalobce povinen poskytnout veškeré relevantní informace k přiměřenosti vydaného rozhodnutí a bylo na něm, aby přesvědčivě tvrdil, respektive nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, a to již ve správním řízení (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2359/24, bod 11).
59. Přes vědomí možných vážných dopadů do života své rodiny se žalobce opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti a porušování právních norem ČR. S přihlédnutím k předešlému

opakovanému protiprávnímu jednání tak žalobce neposkytuje dostatečnou záruku nenarušování veřejného pořádku i v budoucnu.

60. Žalovaný nebyl povinen prokazovat, jak se manželka žalobce domluví v Turecku, kde budou se žalobcem žít, jestli by tam oba mohli pracovat a jestli by měli finanční prostředky na cestu do Turecka, jak požaduje žalobce. Je svobodnou volbou žalobce a jeho manželky, jaký zvolí život do budoucna, a to v rámci daných možností. Nyní žalobce i jeho manželka musí nést důsledky protiprávních jednání žalobce. Žalobce si měl být těchto důsledků při páchání trestné činnosti vědom. Vzhledem ke všem okolnostem věci je zjevné, že dočasné následky napadeného rozhodnutí jsou pro soukromý a rodinný život únosné. Manželka žalobce se v Turecku může domlouvat stejně jako žalobce v ČR.
61. Žalobní námitky soud neshledal důvodné. Žalobce do zjištěného skutkového stavu nevnesl důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, ani neprokázal skutkový stav jinak, než ho zjistil žalovaný. Byl to právě žalobce, kdo vlastním protiprávním jednáním vyvolal důvod zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu.
62. Jak uvedl NSS v usnesení z 26. 2. 2025 č. j. 8 Azs 248/2021-41 v obdobné věci povolení k přechodnému pobytu, porušování právních předpisů je dle aktuální judikatury NSS dostačující pro prokázání aktuální hrozby ohrožení veřejného pořádku trvající i do budoucna (usnesení NSS č. j. 4 Azs 240/2024-59). Navíc platí, že Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt k právnímu řádu (rozsudek NSS č. j. 2 Azs 29/2019, bod 27).
63. Závěrem soud shrnuje, že neshledal v postupech a rozhodnutí žalovaného namítané vady, ani vady, k nimž by měl přihlídnout z úřední povinnosti. Žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami zjistil skutkový stav, vybral právní předpisy, pod které ho podřadil a z toho vyvodil skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
64. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 9. července 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně